

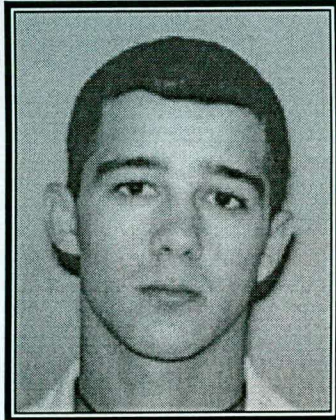

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל טל גורדון ז"ל

בן אורנה וולדימיר
נולד בקוטב הצפוני
בתאריך כ"ט באב תשמ"א, 29/8/1981
התגורר בירושלים
התגייס במרץ 2000
שרת בחטיבת כפיר
נפל בפיגוע ירי
בתאריך י"ב בכסלו תשס"א, 8/12/2000
נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 9 שורה: 3 קבר: 6
הותיר אחריו אם ואחות

בן 19 בנפלו

קורות חיים

בן אורנה וולדימיר. נולד ביום כ"ט באב תשמ"א (29.8.1981) ביישוב נדוּז'ני, באזור יקוטיה שבקוטב הצפוני, שם שהו הוריו בשליחות.

בשנת 1982 חזרה המשפחה לאוקראינה לעיר זפורוז'יה. טל למד שלוש שנים בבית-הספר העירוני ובלט בנטייתו למתמטיקה.

בשנת 1991 עלה ארצה עם אמו אורנה ואחותו מאור. המשפחה השתקעה בקיבוץ אפיק שברמת הגולן, וטל למד בבית-הספר היסודי "קדמת כנרת" שבקיבוץ עין גב. בסיימו את כיתה ה' למד שנה אחת ביישוב בני יהודה, והמשיך את לימודיו בחטיבת הביניים ובבית-הספר התיכון "בקעת כנרות" שבקיבוץ בית זרע השוכן בעמק הירדן. באותה תקופה עבר לגור בקיבוץ שער הגולן, שם זכה לטיפולה של משפחה מארחת שראתה בו בן-בית. את תהליך קליטתו והשתלבותו של טל בחיי הקיבוץ שחזר אלון סביר, דודו ומורה הספורט שלו בבית-הספר: "טל הוא ילד שכל הפוגש בו מתאהב בו מיד. הוא מתגלה כילד בעל אופי מיוחד, רגיש מאוד אך גם חזק במיוחד. המורות לא מפסיקות לשבח אותו וכך גם המטפלות בקיבוץ. אני כמורה בבית הספר מגלה גם את יכולתו הגבוהה בספורט. ...

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

בשל יכולתו הגבוהה אני משבץ אותו בנבחרת בית-הספר למרוץ הסוסיתא היוקרתי והוא כמובן איננו מאכזב. ... אני משתדל לעזור לטל כמידת יכולתי בלימודים ומתפעל כל פעם מחדש לנוכח רצונו ללמוד ואיך הוא מתמודד עם כל הקשיים שעוברים עליו. שוב אני מקבל שבחים עליו, בעיקר מהמורה לאנגלית (נו, עברית הוא כבר יודע) שפשוט מאוהבת בו. ... לאט לאט מעבה טל את שורשיו בארץ ובקיבוץ. הוא הופך לנער מוצק, חזק ויפה תואר (חתיך במושגי הבנות) והקשר שלו אליהן מתחזק...".

הוסיף וסיפר ויקטור גורדון, סבו של טל: "החיים העצמאיים בקיבוץ הייתה בחירתו האישית. בתקופה זו טל הבין מה זה חברות, גאווה של נער ואיך לשמור עליה. השלב הבא היה לדעת לעשות כמה שיותר דברים". טל עבד בענף הבנות והוציא רישיון נהיגה בטרקטור. הוא אהב את חיי הקיבוץ ואת חיי החברה בו; אין אדם שלא נשבה בקסמו בשל חיובו הקורן, טוב לבו ונדיבותו. טל אהב לעזור לכל אחד, וכל מי שנקלע למחיצתו זכה ליהנות מאישיותו החמה והאוהבת. ילד יפה מבפנים ומבחוץ שהיו לו חיוך מדהים, עיניים נוצצות וחיבוק חם ואוהב שאפשר לכל אחד להתנחם בו.

טל אהב לצייר, לרקוד ולשחק כדורגל. מגיל צעיר מאוד עסק בספורט: הצטיין במשחקי הכדורגל ואף שיחק בקבוצת הכדורגל "הפועל הגליל התחתון".

טל אהב מאוד את אחותו ואת אמו והרגיש רצון רב לעזור להן. כאשר התבגר, הפך לראש המשפחה. כבר בהיותו בן שלוש-עשרה החל לעבוד בחופשים כדי לסייע כלכלית למשפחתו. הוא רצה להתקדם בחיים, לרכוש השכלה ולהקים משפחה. כיוון ששאף לחינוך גבוה, השקיע את מיטב מרצו בהשגת תעודת בגרות.

בחודש מרץ 2000 התגייס טל לצה"ל, חדור רצון ומוטיבציה למלא את חובותיו למדינה. "גם כאן הוא לא חיפש דרכים קלות. טל ידע מה לעשות ולא פחד ברגע האמת". טל, שאהב מאוד את הצבא, שירת כמא"גיסט בגדוד "חרוב". במהלך שירותו עבר אימון בסיסי ומתקדם, ויחד עם פלוגתו ביצע תעסוקה מבצעית באזור שכם בעת אירועי הלחימה שם. בהיותו לוחם מצטיין, אדם רציני ודמות מובילה בפלוגה, נבחר לצאת מוקדם מהמקובל לקורס מפקדי כיתות שאליו נבחרו עשרת החיילים המצטיינים בפלוגה. טל הספיק לשהות בקורס שבוע ימים בלבד קודם שהשיגה אותו אש האויב.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

טל נפל בעת שירותו ביום י"ב בכסלו תשס"א (8.12.2000) בפיגוע ירי שאירע באזור בית הערבה. טל היה בדרכו לביתו מהבסיס שברמת הגולן עת נורתה אש לעבר האוטובוס שבו נסע. במרחק של חמש-עשרה דקות נסיעה מביתו, נפגע ונהרג. בן תשע-עשרה הובא למנוחות בבית-העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים. הותיר אם ואחות. לאחר נפילתו הועלה לדרגת סמל.

מפקד היחידה, סגן-אלוף גבי, כתב למשפחה: "טל היה אדם סמכותי אשר שימש מושא הערצה בפלוגתו. הוא היווה עבור החיילים דמות לחיקוי באופן בו תפקד בקור רוח תחת אש במהלך אירועי הלחימה, ובדרך שבה פעל בשגרת היום-יום. טל ייזכר על-ידנו כדמות אהובה ואהודה.

"אנו, בני משפחת 'חרוב' ובית-הספר למפקדי כיתות ואימוני חי"ר, נכבד ונאהב את זכרו ... נמשיך להעלות על נס את פועלו של טל, לוחם וחבר".

אין נחמה על מותו של טל. עם זאת, בני משפחתו מצאו נחמה פורתא בכך שהמחבלים האחראים להירצחו נתפסו חמש שנים לאחר המעשה והובאו לדין.

בעיזבונו של טל נמצאו שירים שכתב. אלה קובצו בספר "תם ולא נשלם... בלבנו לעולם!" המכיל גם הספדים, מכתבים, שירי פרידה ורשימות שנכתבו לזכרו.

כתבה האחות מאור: "טילטול, אני רוצה להגיד לך שאני אוהבת אותך המון עד השמים ובחזרה, אני מתגעגעת אליך עד הכוכבים ובחזרה. אתה לא יכול לתאר לעצמך עד כמה.

"טל, אתה אחי האחד והקטן. אתה היחיד שלימד אותי מה זאת אהבה, איך לאהוב. אתה נתת לי המון אהבה, המון חום, הרבה שמחת חיים. כמו כן לימדת אותי לתת אהבה. ...

"מאז שנולדת היית החצי השני שלי, החלק שחסר באישיות שלי, החלק שעושה אותי למה שאני. אתה ידעת להרגיע אותי, לאזן אותי, לאהוב אותי ללא שום תנאי, אהבה טהורה ואמיתית, אתה ידעת איך לקבל ממני אהבה בחזרה, איך לשמח אותי, לתת לי ביטחון שאף אחד אחר לא מסוגל ולא יכול לתת עד היום. ...

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

"אתה עשית אותי המאושר שבאדם. אתה הבטחת לי שתהיה אתי עד סוף חיי, שתעמוד לצדי כל הזמן. ... תכננו הרבה תכניות יחד. ... הבטחנו לעמוד אחד לצד השני עד הסוף, אבל לא ידענו שהסוף כל כך קרוב".

כתבה אמו: "בן שלי... מה אני אכתוב...? שאתה בן מדהים ומיוחד במינו...? שאני אוהבת אותך ושאין לך תחליף...? שאני לא מקבלת את העובדה שלא תחזור... ועדיין מחכה לך... שאני חיה באגדה שאתה בצבא... מה לכתוב? תגיד אתה. ... אני משתוקקת לראות אותך, לחבק אותך, לפנק אותך, ואין לי שום סיכוי לעשות את זה. זיכרונות, זיכרונות, זיכרונות עוברים בראש שלי ומה עם העתיד?! תגיד לי אתה בן שלי... שקט. לעולם כבר לא אשמע אותך קורא לי 'אמא'...".

כתבה סבתא מוסייה: "... טל שלנו נולד לשמחה ואושר. לפחות כך חשבנו. הוא היה הגאווה והתקווה שלנו. האלוהים והטבע העניקו לו יופי חייוני ויופי פנימי שאין להרבה אנשים, כמו כן כישרון רב. לטל היו ידע והבנה לדברים רבים, ושתי ידיים 'ימניות'. ... החיוך המיוחד, נאמנות לסובבים אותו ואצילותו משכו אליו אנשים. הוא ידע לקחת אחריות בלימודים, בעבודה, ולעשות חיים. ברגע שאיבדנו את טל, איבדנו דור שלם במשפחתנו".

כתב סרן דן, מפקד הפלוגה של טל: "אין מילים לתאר את הקושי לכתוב על חייל מצוין ולוחם דגול כמוך שאיננו. ... טל, היית מהטובים שיש לנו ובכל זאת אתה איננו. הכרתי אותך כחייל מעולה ואחראי. השתייכת לחבורת הטובים ביותר. כאשר נשלחת לקורס מ"כים רצית להיות מפקד ולהמשיך בצבא. התייחסת ברצינות למשימות שהוטלו עליך וגילית מסירות ואחריות לחבריך ולמפקדיך. ... נזכור אותך לעד ולא נשכח".

כתבה ענבל: "עברנו כל כך הרבה יחד / רגעים קסומים, שהסבו אושר. / ואיך אפשר לשכוח, / את החיוך, / את החיבוק החזק, / את העיניים המדהימות האלה, שתמיד אמרו משהו. / היית כל כך מיוחד... פשוט מקסים. / דינמי, אוהב, לפעמים כעסני. / גורדון אחד במינו... אתה עדיין!!! גרמת לכולנו להיות כל כך גאים בך! // בדרך המיוחדת שלך, / תמיד עמדת מולנו בכבוד, / וכולנו, העומדים לפניך עכשיו, / ובוכים על מותך, / מבינים (או שלא) עד כמה אתה חסר לנו... / חלל של שמחה, שפרחה, שלבלבה, והשאירה אחריה כל כך הרבה שבורי לב, שלא רוצים להרים את הראש...".

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

כתבה כרמל: "... פתאום בלעדיך. מיליון שאלות כמו איפה אתה באמת, למה להמשיך, עד כמה אוכל למשוך, למי באמת יהיה כוח לנסות ולהבין..."

"טל - זה להתעורר בבוקר אחרי חלום עליך, בידיעה שכל הקרבה שהייתה בחלום נמחקת כי זה רק חלום. זה לקום, להתלבש, להסתרק, לעבור עוד יום בלי עיניך, בלי ידיך, בלי קולך, איך אפשר? החלום נראה פתאום כל כך רחוק, כמוך. ומה שנוותר לי לעשות זה לחכות ללילה, כי אולי אראה אותך שוב. ...

"טל, אני מאושרת שפגשתי אותך ושהכרנו, שנכנסת לחיים שלי ושאהבנו, עם כל הריבים, מה שהתלווה אליהם ושאר הדברים שעברנו. נתת לי זמן, כוח, תקווה, הכול בלי גבולות וללא תנאים. אף פעם לא ויתרת על מה שרצית לפני שעשית הכול כדי לנסות להשיג אותו. תמיד אמרת שכל מה שאתה רוצה אתה משיג. ... וכמעט תמיד גם ניצחת. ...

"אף פעם לא אשכח את האהבה שלך, את החלק הענק שאתה מהווה אצלי, את האישיות המיוחדת שלך שנתנה לי כל כך המון, עד הסוף ואחריו. אני תמיד תמיד אוהב אותך, מתגעגעת..."

כתבה גל: "רצית להיות טל הבוקר שלי, שיעיר אותי בבוקר בטיפות קטנות של יופי וילטף את גופי בחום ובאהבה, וישמור עליי מכל חלום רע.

"רצית שאני אהיה הגל שלך, שישטוף אותך לחוף מבטחים, ישמור עליך מפני הים הסוער והרע ויעטוף אותך באהבה אין-סופית. אך ים החיים האכזר קטע את אהבתנו, כשהכדור שלקח את חייך פילח את לבי ללא רחמים, והותיר בו חור בגודל שלך. חלל גדול שהתמלא עצב וכאב במקום שבו שכנה אהבה גדולה. ...

"לנצח תהיה הטל שלי, ושום דבר לא ישנה את זה. ... אוהבת ומתגעגעת ללא גבול, שלך גל".

משיריו של טל: "תני לי להיות טל של הבוקר שלך / שיחבק אותך בבוקר ויחליק על / גופך החם ועורך העדין בטיפות / קטנות, ומלאות ברגש. / שיתנו לך את הכוח להתגבר / שיגנו עליך מפני כל חלום רע. / ואת היי הגל שלי שיעטוף / אותי בחום ואהבה ויביא אותי / לחוף מבטחים, ובכל פעם שאני / אטבע בים הגדול את תהיי / שם להציל אותי".

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

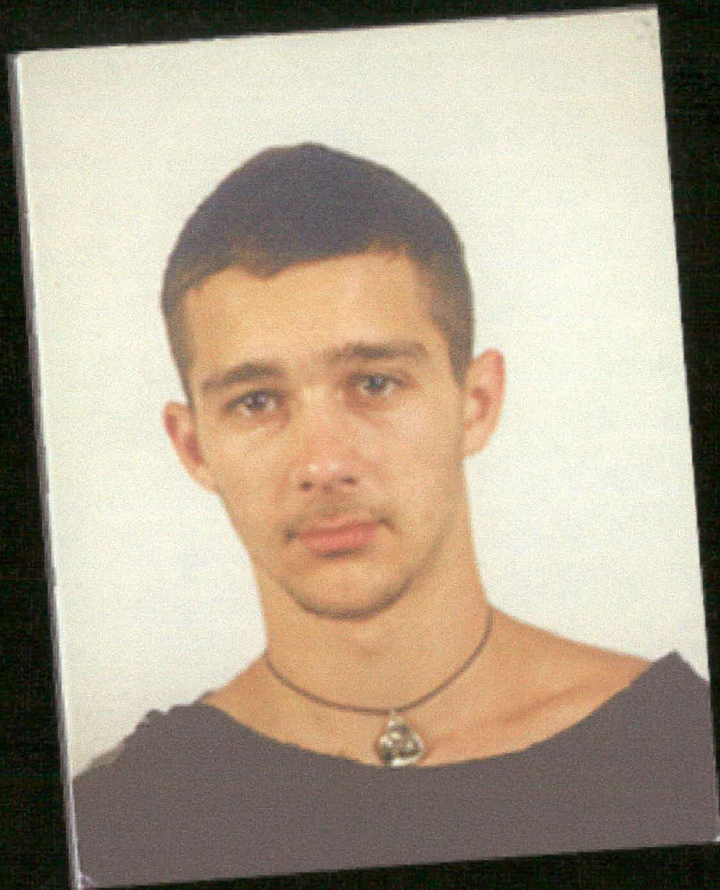
שיר נוסף: "היה לי הרבה רגש כלפיך / ומאז שעזבת נשאר חלל של כאב.
/ כל יום אני תופר את החלל בחוט דיג, / אך הוא נפרם וגדל בלעדיך. //
לחיות בעולמך הרגיש / היה כל כך חם ונפלא. / אך באותה מידה גם כואב
וקשה / אני רק לא מאחל לך לחיות בעולם שלי. // וכל מה שנשאר לי
לומר זה שלוש מילים. / כמו מספר החודש שבו נולדת וכמו מספר המזל
שלי / וכמו שכל מילה 'שלוש' מזכירה לי אותך / אני אוהב אותך".

"מחפש סיבה לדבר עלייך / מחפש דברים לעשות בשבילך / מחפש את
האושר באלף / ורק את זה חיפשתי אצלך. // רוצה שוב להביט עלייך /
רוצה להיות הכול בשבילך / רוצה אהבה ללא גבול בשמים / ורק את זה
רציתי ממך. / חולם חלומות רק עלייך / חולם, וזה רק חלום בשבילך /
במציאות יש לי מישהי אחרת / אבל חולם להתעורר לידך. // רואה איך
את מחליפה אותם כמו גרביים / רואה שאני האחד בשבילך / אז תני לי
את הכוח בינתיים / לשמור את שהייתי אלייך בלבך".

ל גורדון ז"ל

29.8.1981 - 8.12.2000

בכביש עוקף יריחו
כ - 15 דקות מהבית
נרצח מיירי מחבלים!

ביוגרפיה

- 29.8.1981 – טל נולד. בקוטב הצפוני, בישוב נדוז'ני באזור יקוטיה.
ההורים אחרי תכניון היו בקוטב הצפוני בשליחות, ושם נולד טל
- 10.6.1982 – המשפחה חזרה לאוקראינה לעיר זפורוז'יה.
- 1.9.1988 – טל הלך לכיתה א'.
סיים שלוש שנות לימוד בבית הספר עירוני עם נטייה למתמטיקה.
- 25.5.1991 – עזב את אוקראינה עם אחותו ואימו. והתחיל עליה לארץ ישראל
- 29.5.1991 – עלה לישראל עם משפחתו. משדה התעופה בן גוריון המוגית
לקחה את המשפחה לקיבוץ "אפיק" שברמת הגולן.
- 1991 – 1992 – למד בבית הספר "קדמת כנרת" שבקיבוץ עין-גב. טל הגיע
בסוף כיתה ד'. וסיים כיתה ה'
- 1992 – 1993 – טל למד כיתה ו' בישוב בני יהודה שנמצאת ברמת הגולן.
- 1993 – 1999 – למד כיתות ז' – י"ב בבית הספר בקעת כנרת שנמצא
בית זרע שבעמק הירדן. וגר בקיבוץ שער הגולן. חייו לא היו
קלים כל קיץ מגיל 13 הוא עבד כי הרגיש צורך לעזור
למשפחתו.
- 18.9.1997 – הוציא רשיון נהיגה לטרקטור.
- 13.7.1999 – הוציא תעודת זהות.
- 1.2.2000 – 1.8.1999 – עבד בחברת קלורית לפני הגיוס.
- 18.2.2000 – הוציא רשיון נהיגה לרכב.
- 21.3.2000 – התגייס ליחידה קרבית "חרוב". ושם נעשה מאגיס"ט.
- 3.12.2000 – יצאה לקורס מכי"ם מוקדם מכיוון שהיה מצטיין.
- 8.12.2000 – נהרג. טל נהרג בדרך הביתה מהבסיס שנמצא ברמת הגולן שם
התחיל קורס מכי"ם. טל נהרג בעוקף יריחו מירי של המחבלים
על האוטובוס שבו נסע. טל היה 15 דקות נסיע מהבית.
- טל** - נהרג בגיל צעיר מאוד. הוא עוד לא התחיל לחיות את חייו.
הוא היה פרח שעוד לא נפתח, הכל היה לפניו אך זה נקטע
בתחילת חייו.

של גורדון

מחפש סיבה לדבר עליך
מחפש דברים לעשות בשבילך
מחפש את האושר באלף
ורק את זה חיפשתי אצלך.

רוצה שוב להביט עליך
רוצה להיות הכל בשבילך
רוצה אהבה ללא גבול בשמים
ורק את זה רציתי ממך.
חולם חלומות רק עליך
חולם, וזה רק חלום בשבילך
במציאות יש לי מישהי אחרת
אבל חולם להתעורר לידך.

רואה איך את מחליפה אותם כמו גרביים
רואה שאני האחד בשבילך
אז תני לי את הכוח בינתיים
לשמור את שהייתי אליך בלבך.

של גורדון

טל גורדון

תני לי להיות טל של הבוקר שלך
שיחבק אותך בבוקר ויחליק על
גופך החם ועורך העדין בטיפות
קטנות, ומלאות ברגש.
שיתנו לך את הכוח להתגבר
שיגנו עליך מפני כל חלום רע.
ואת היי הגל שלי שיעטוף
אותי בחום ואהבה ויביא אותי
לחוף מבטחים, ובכל פעם שאני
אטבע בים הגדול את תהיה
שם להציל אותי.

טל גורדון

טל גורדון

היה לי הרבה רגש כלפיך
ומאז שעזבת נשאר חלל של כאב.
כל יום אני תופר ת' חלל בחוט דייג,
אך הוא נפרם וגדל בלעדיך.

לחיות בעולמך הרגיש
היה כל – כך חם ונפלא.
אך באותה מידה גם כואב וקשה
אני רק לא מאחל לך לחיות בעולם שלי.

וכל מה שנשאר לי לומר זה שלוש מלים.
כמו מספר החודש שבו נולדת וכמו מספר המזל שלי
וכמו שכל מילה " שלוש " מזכירה לי אותך
אני אוהב אותך.

טל גורדון

אני רוצה להתעורר ולראות את פניך
אני רוצה להירדם ולחלום רק עליך
אולי אני לא יודע מה, מו, ומי
אבל אני יודע שאת כל עולמי

אוהב
אותך
בלילה
ביום
בחורף
באביב
וסתיו
בקיץ
באש
ובמים
חי ומת

טל גורדון .

טל גורדון

אני פוחד לאהוב כי תמיד זה כואב בסוף.
אין לי חברים טובים כי עוד לא מצאתי כאלה.
לא מדבר ברצינות כי לא יכול להתחייב לשום דבר.
וכותב את הדברים האלה בעיפרון, בתקווה שיום אחד אמחק אותם ואכתוב דברים
טובים
בעט עבה.
שונא לחיות בבית כי לא מסתדר עם אמא שלי
לא נהנה מבילויים כי בדידות היא המקלט שלי
שונא את מה הייתי ומה שאני עכשיו כי עוד לא מצאתי את עצמי.

טל גורדון

טל גורדון

כאשר עננים מכסים את השמש
כאשר השפל מנצח את הגאות
והקור בחוץ שובר את הלב החם
אני חושב שאז אני חושב עליך הכי הרבה.

טל גורדון

טל גורדון

למה? למה את בוכה.
למה? למה את לא מקשיבה.
אני פוחד שזה יגמר
אני רק מנסה לעשות לך טוב,
ואת מחפשת את הסוף.
כשאת אמרת "לא".
כשאני לוקח סיגריה
את עוברת לי בראש
כמו חלום טוב
אבל הסיגריה בגללך
בגלל מה שנאמר ממך
ואת לא יודעת מה אני חושב
כשאני שוכב לידך
את כותבת דברים
שהפירושים שלהם לא נכונים
ואת לא יודעת על מה אני כותב.

טל גורדון

טל גורדון

כשאני חושב עליך
חום זורם בכל גופי
הייתי רוצה לנשק את שפתיך
ולהרגיש קצת אמיתי

כשאני חושב עליך
אור עולה בכל ביתי
הייתי רוצה להסתכל בעיניך
ולהרגיש קצת אמיתי.

טל גורדון

רבות דרכי האהבה
יש ארוכה, קצרה ומפותלת.
אך אני מצאתי אהבה
שהדרך בה כואבת

כשדיברתי איתך לראשונה
תקעת לי חץ בגשמה
וכשניסיתי לברר
אמרת שיש לך מישוהו אחר.

ואז כבר אחרי חודשיים
כשכבר היינו שניים
ניסיתי לבדוק איך את מנשקת
את קפצת כמו מטורפת

ופה יש לי מוסר השכל
שצריך לקחת כדי לקבל.

רק אחרי חצי שנה
את החזרת לי אהבה
ואז התחילה בעיה
שאין לך זמן לאהבה

אחרי שנה ושתי פרידות
חיפשתי בדרכים האחרות
והצלחנו לשנות
אך לא היה לך זמן אותי לראות

עכשיו אני כבר מתוסכל
כי עוד מעט אני חייל
תראי, לי מה קרה
כי רק חיפשתי אהבה.

טל גורדון

הי ילדונת תסתכלי
תחייכי למעני
ואת דופקת לי מבט
של תעוף מפה מיד

איפה אני ואיפה את
אני עזבתי רק לקצת
ואת כבר לא לבד
מישהו משיט לך יד
וזה לא אני.

את לא מכירה את הכאב
או תעזבי לי את הלב
אני רוצה לחיות
את החיים בטעויות

כי בלעדיך אני כמו נווד
שאיבד לו את דרכו
ואת כוכב צפון שנאבד
ומחפש לו איזה הנווד
וזה לא אני.

טל גורדון

לכרמל !

זה היום זה הרגע
זו השעה וזו השניה
כשאת יושבת על ברכי
ומחבקת אותי בכל חום גופך
ואני מרגיש טוב, הכי טוב שבעולם.
ואני מתפלל עם כל הלב
שהרגע הזה ימשך לעולם
ושלעולם לא תרפי את חיבוקך
ולעולם לא תקומי מברכיים
כי אני לא רוצה להרגיש איך זה בלעדך.

עוד יום עוד רגע
עוד שעה עוד שניה
תישארי איתי ואל תלכי
כי אני חושב שאני מרגיש משהו בפנים
משהו כמו פרפרים בבטן כשאת לידי
וזה נורא נעים.
אני לא בטוח איך קוראים לזה
אבל אני חושב שזה א-ה-ב-ה.

אני
אוהב
אותך
נורא,
תמיד,
לעולם.

היה זה ערב בו כולם ידעו שכדאי להישאר בבית. מכול ירד על הג'ונגל, הרוח לא אפשרה אפילו לשמוע את המחשבות.

האפלה ירדה על כל פינה בג'ונגל, והוא עמד שם – גדול, אדיר, חסר פחד. הוא אחז בנשקו, על פניו לא הייתה שום הבעת של רגשות. הוא היה מהקשוחים שידע הג'ונגל. טיפות המבול התנפצו על שריריו כאילו פגעו בסלע. הוא ידע שהפעם זה יכול להיות הקרב האחרון. הוא עמד שם בלי להזיז עפעף, הוא חיכה ליריבו. ברק היכה בשמים והאיר את הג'ונגל. הוא זיהה את יריבו ניצב מולו. זו הייתה בחורה. גופה היה חטוב, שערה הבלונדיני היה אסוף בצמה. מתוך פני המלאך שלה הוא זיהה את מבטה. מבטה היה חד כמו של לביאה שיוצאת להגן על גוריה.

ברק נוסף היכה את הג'ונגל וכאילו הכריז על תחילת הקרב. הם החלו לרוץ אחד לעבר השניה אם נשקיהם קדימה. הם הניפו את נשקיהם. פתאום היכה ברק שלישי ופגע ביניהם והפיל אותם ארצה. הם הרימו את הראשים והניפו את נשקיהם, מבטם נפגש והם קפאו במקום כאילו פיסלו אותם.

חום גופם התנגש אחד בשניה והם הפילו את נשקם. מבטו הקשוח נהפך לאצילי וביקש לכבוש אותה. עיניה נצצו כמו יהלומים כאילו הסכימו לבקשתו. הוא קרב אליה ונישק את צווארה. צמרמורת נעימה עברה לה בגוף והיא נצמדה לגופו החסון וחיבקה אותו חזק בתשוקה אדירה כאילו ביקשה שלא יפסיק. הוא פשט את חולצתה וליטף את שדיה המעוצבים ...

אני רוצה להגיד לך כל כך הרבה דברים, אני רוצה לספר לך כל-כך הרבה דברים...

אולי אתחיל מהסוף. באותו יום שישי הנורא, התקשרתי אליך המון פעמים ואתה לא הבנת מה אני רוצה ממך. בעצם גם אני לא ידעתי מה קורה איתי, אני פשוט לא יכולתי לתפקד. כל מה שחשבתי זה איך לדבר איתך עוד הפעם ועוד הפעם, שבדרך כלל אני מדברת איתך פעמיים שלוש ביום ואז אנחנו נפגשים. רציתי לדבר איתך רק כדי לשמוע אותך ולהגיד לך, שתגיע כמה שיותר מהר הביתה, כי אני מאוד מתגעגעת ומאוד אוהבת אותך. בטח אתה לא הבנת מה קורה שאני מתקשרת אליך כל שתיים, שלוש דקות. אבל למרות שהייתי נודניקית אתה הייתה מאוד סבלני כלפי באותו יום. כל שיחה אתה אמרת לי שאתה מת עלי, יותר נכון במילים שלך "אני מת עליך, אחותי" ועוד מעט אנחנו ניפגש ואז אני אוכל לראות אותך כמה שאני רוצה. אבל עכשיו אתה רוצה לנוח קצת לפני הנסיעה הביתה ושאני אתן לך קצת לישון. ואני פשוט לא נתתי לך לנוח כי המשכתי להתקשר אליך כל כמה דקות. כאשר חזרתי הביתה מעבודה, בישלתי את האוכל שאתה הכי אוהב, כאשר סיימתי לבשל ביקשתי מאמא שתתקשר אליך כדי לבדוק איפה אתה ומתי אני אמורה לקחת אותך מהאוטובוס, ואני בינתיים שתפתי כלים. כשאמא התקשרה אליך ודיברה איתך אז באמצע השיחה היא שמעה "איי" והשיחה נותקה. לא הבנו מה קורה, ניסינו להתקשר אליך המון פעמים אבל אתה לא ענית, אלא המזכירה של הפלאפון שלך ענתה. השארנו לך כמה הודעות כדי שתחזור אלינו. ואז בחדשות של שעה חמש בערוץ השני שמענו שהיה פיגוע בעוקף יריחו, ושיש פצוע אחד במצב קשה ואחד קל. אני לא יודעת למה הרגשתי שזה אתה. אני חושבת שמאותו רגע אני ואמא הבנו למה אתה לא עונה לנו... כי זה אתה שהיית פצוע קשה ולא יכולת לענות לפלאפון כשניסינו להתקשר אליך. בעצם באותו הזמן הרופאים בבסיס הכי קרוב ניסו להחיות אותך בשטח. יחד איתך באוטובוס הייתה גל, שגם היא הייתה אמורה לבוא אלינו יחד איתך הביתה. היא התקשרה אלינו מאמבולנס ואמרה שהיא פצועה קל, ומביאים אותה לבית חולים "הדסה הר הצופים". כמו כן היא אמרה שאתה פצוע קשה, והיא לא יודעת אם אתה חי.

אני ואמא התלבשנו ונסענו להדסה הר הצופים, כדי להיות עם גל ולחכות לך. אבל בבית חולים כל הזמן התעלמו מאתנו כאשר שאלנו איפה אתה ומה קורה איתך ולמה לא מביאים אותך לבית חולים כדי שיוכלו לעזור לך. היו כאלו שאמרו שאתה כבר במסוק ומביאים אותך כנראה ל"הדסה עין כרם" מכיוון ששם ישנו מקום בשביל נחיתה של מסוקים.

אני ואמא לא ידענו מה לעשות. לנסוע ל"הדסה עין כרם" לחכות לך שם או להישאר ב"הדסה הר הצופים" ולחכות לך. היו כאלה שאמרו שאם את גל הביאו לבית חולים הוזה אז בטח גם אותך יביאו לפה.

כל הדרך ל"הדסה הר הצופים" וכל הזמן כשחיכיתי לך, התפללתי לאלוהים שאתה תהיה בסדר. אני מוכנה לתת הכל כולל את החיים שלי רק כדי שאתה תחיה, אני מוכנה שתהיה נכה ואי אטפל בכך כל החיים שלי, רק שתחיה ושחם וחלילה לא יקרה לך שום דבר רע... הבטחתי שאני אטפל בכך עד סוף ימי ולא יעזוב אותך בשום פנים ואופן אף פעם.
כנראה שבאותו זמן אלוהים לא שמע אותי. הוא עשה את ההפך, הוא לקח אותך ממני אליו לתמיד.

בשעה שבע באו אלינו מקצין העיר ל"הדסה הר הצופים" והודיעו לנו... אני התחננתי לפניהם לראות אותך, לא האמנתי למה שהם אומרים לי. הם אמרו לי שאתה נמצא ב"הדסה עין כרם". ולקחו אותי אליך. כל הנסיעה נראתה לי כנצח, שהיא לא תיגמר לעולם אבל עמוק בתוך תוכי המשכתי להתפלל שיצילו אותך, או שזוהי טעות ושזה לא אתה אלא מישהו שדומה לך.
לקחו אותי אליך כדי שאני יאמין למה שהם אומרים לי, לקחו אותי אליך כדי שאני אוכל לראות אותך ולהיפרד ממך...
כשראיתי אותך וקראתי לך אתה לא ענית לי, לא קמת מהמיטה עליה שכבת, לא נתת לי את החיבוק החזק והחם שלך כמו שרק אתה נותן לי, לא נתת לי את הנשיקה שלך שמגעה לי. אתה פשוט שכבת שם...
וכשבאתי לחבק אותך אתה לא חיבקת אותי חזרה, ולא הגבת כשקראתי לך... אתה היית כל-כך קר, כל-כך לא אתה. אבל עם כל זה נראתה כל-כך חי שבעוד רגע תקום ותגיד לי שזאת הייתה בדיחה. ואז תקום ותחבק אותי חזק, חזק. אבל אתה לא עשית זאת...

טילטול אני רוצה להגיד לך שאני אוהבת אותך המון עד השמים ובחזרה, אני מתגעגעת אליך עד הכוכבים ובחזרה. אתה לא יכול לתאר לעצמך עד כמה.
טל אתה אחי האחד והקטן. אתה היחיד שלימד אותי מה זאת אהבה, איך לאהוב. אתה נתת לי המון אהבה, המון חום, הרבה שמחת חיים. כמו כן לימדת אותי לתת אהבה. אני אף פעם לא ידעתי לאהוב אף אחד חוץ ממך ואתה ידעת זאת, וגם היום אני לא יודעת לאהוב אף אחד חוץ ממך.
מאז שנולדת היית החצי השני שלי, החלק שחסר באישיות שלי, החלק שעושה אותי למה שאני. אתה ידעת להרגיע אותי, לאזן אותי, לאהוב אותי ללא שום תנאי, אהבה טהורה ואמיתית, אתה ידעת איך לקבל ממני אהבה בחזרה, איך לשמח אותי, לתת לי בטחון שאף אחד אחר לא מסוגל ולא יכול לתת עד היום.

אני יושבת ומקשיבה לסיפורים של המשפחה וזה תמיד אותם סיפורים כבר כמה שנים. הם תמיד מספרים שכאשר היינו קטנים, אני תמיד הייתי מתחלקת איתך בכל דבר. כשנתנו לי משהו אז הייתי שמה את זה בכיס ומסרב לאכול או לשחק. הייתי אומרת להם שאני מחכה עד שאתה תגיע כדי שאני אוכל להתחלק איתך חצי חצי או לתת לך את הכל... גם כאשר גדלנו זה תמיד היה חצי חצי ואפילו שאתה תקבל יותר מחצי רק כדי שלא יחסר לך.

כשהיינו בקיבוץ רק אתה ואני בלי אף אחד אחר, אז היינו דואגים זה לזה, היינו שומרים אחד על השני, היינו אוהבים זה את זה כמו שרק אחים יכולים לאהוב ואפילו יותר. ועכשיו כל זה נעלם לי, כל זה חסר לי, אתה לא יכול לתאר לעצמך עד כמה.

כשיצאתי לבלות לאיזה שהוא מקום או לטייל, התנאי שלי תמיד היה שגם אתה תבוא אחרת אני לא הולכת. ואתה היית בא איתי, היינו נהנים, שמחים, השתוללנו המון, עשינו שטויות וכל זה היה ביחד. כל זה חסר לי הרבה מאוד. אני לא יודעת אם אתה זוכר, אבל כשהיינו ממש קטנים ניסינו להדליק מזרון בבית, ולראות מה יקרה?

נכנסנו מתחת למיטה, הדלקנו גפרורים וחיכינו לראות מה קורה. באיזה שהוא שלב נכנסה שכנה ואמרה לאמא, שבינתיים בשלה אוכל במטבח, שמשהו נשרף. אמא ענתה לה שהיא מבשלת וששום דבר לא נשרף וחזרה למטבח. בסופו של דבר היא גילתה אותנו, כמובן אחרי שהמזרון כבר עלה באש.

כשהיא שאלה מי עשה את זה אז האשמנו אחד את השני. אמא כמובן האמינה לך כי אתה יותר קטן ממני ולא יכולת לחשוב על רעיון כל כך מטופש. אחרי ניסיון זה עברנו לניסיון הבא. והוא להדליק גפרורים ולזרוק אותם על אנשים שעוברים מתחת לחלון שלנו...

גם כשלמדנו, תמיד למדנו באותו בית הספר. היינו הולכים יד ביד לבית הספר ובחזרה הביתה. רק כדי שנוכל להיות יחד, לשמור ולעזור אחד לשני. גם כאשר אמא עברה מצפון לירושלים אנחנו לא נפרדנו ונשארנו יחד בקיבוץ. גם שם שמרנו אחד על השני, עזרנו אחד לשני, היינו מאוד מתעצבנים אם מישהו העז לפגוע או להעליב אחד משנינו, אז פשוט היינו הולכים עם אותו בן אדם מכות. כי אם פגעו בך זה כמו שפגעו בי, ואם פגעו בי זה כמו שפגעו בך... הרבה אנשים שלא הכירו אותנו וראו אותנו יחד חשבו שאנחנו תאומים. מכיוון שאנחנו דומים מאוד. כל כך הרבה פעמים שמעתי ואני שומעת עדיין מהחברים שלנו, מהאנשים שמכירים אותנו, הם אומרים שיש לנו את אותו סגנון דיבור, את אותו סגנון תנועה, את אותה הליכה, את אותו חיוך, את אותם בדיחות,

אותם כעסים, אותם תווי פנים, שאנחנו מזכירים הרבה מאוד אחד את השני, בכל הדברים שאנחנו עושים ואיך שאנחנו מתנהגים... אתה יודע, אני רוצה לגלות לך סוד. כשעוד לא היה לך רשיון נהיגה, ואז לי כבר היה וגם הייתה לי מכונית, ביקשת ממני לנהוג, ונתתי לך, מאוד פחדתי לנסוע איתך כי אתה לא ידעת להעביר הילוכים... גם כאשר כבר היה לך רשיון נהיגה ואתה עדיין לא בדיוק ידעת להעביר הילוכים גם אז פחדתי לנסוע איתך. אבל נסעתי כי בטחתי בך.

טל אתה לא יודע עד כמה אני היום מרגישה חוסר ביטחון, אין לי כבר הביטחון שהיה לי כשאתה היית פה. אני מפחדת מכל כך הרבה דברים שאתה לא יכול לתאר לעצמך. כשהרגשתי מפוחדת כל פעם הייתי נכנסת לך למיטה ואז הייתי נרדמת לידך כי הרגשתי שאני מאותו רגע בטוחה. היום כשאני נכנסת למיטה שלך אני מרגישה קצת בטוחה, כי אני חושבת שעוד מעט אתה תחזור ואני אוכל שוב להיות בטוחה במאה אחוז. אבל אתה לא בא...

אני חושבת בעצם אני בטוחה, שאתה לא יודע איך אני מרגישה. אני מרגישה שלקחו לי כל מה שהיה לי, אני מרגישה חצי בן אדם בלעדיך, המון כואב לי בפנים, שפשוט כולי מתכווצת מרוב כאב ולא יכולה לנשום, אני מרגישה שהכאב חונק אותי ואין לי דרך מוצא ממנו, הוא לא עוזב אותי ולא עובר לי לשניה אחת. אני מרגישה שכל האהבה שיש בי, יותר נכון הייתה בי, נעלמה יחד איתך ואני לא אוכל להתגבר על זה. אני מרגישה שלקחו לי כל מה שהיה לי בשניה אחת וזה לא חוזר כי אתה לא חוזר, זה נעלם יחד איתך.

אני עדיין מריחה את הריח שלך בכל פינה, אני עדיין שומעת את הקול הגברי שלך, אני עדיין מחכה לך...

דרך אגב הקול שלך. אתה זוכר בערך בגיל 15 התקשרת אלי ולא זיהיתי אותך כי הקול שלך הפך מקול של ילד לקול בס של גבר. ערב קודם דיברתי איתך ועדיין היה לך קול של ילד. במשך 45 דקות ניסית להוכיח לי שזה אתה באמת מדבר. עד שאמרת שלוש מילים ברוסית ורק אז האמנתי לך, שזה אתה.

אני יודעת שזה טיפשי, אבל אני עדיין מחכה שתבוא תיתן לי את החיבוק החזק שלך ששובר לי כמעט את כל העצמות, תנשק אותי ותגיד לי "אחותי אני מת עליך". אני עדיין מבשלת לך אוכל שאתה אוהב ושומרת לך. אבל אתה לא מגיע... אני עדיין מתקשרת לפלאפון שלך בתקווה שתענה לי ואני אשאל אותך מתי אתה בא הביתה, לדעת מתי אני אראה אותך, וכדי להגיד לך כמה אתה חסר לי, כמה אני אוהבת אותך, כמה אני מתגעגעת, אבל אתה לא עונה לי...

במשך כל החיים שלי הופעת לי בחלומות ועכשיו אתה לא מופיע. זה מאוד מפריע לי, אתה לא יכול לתאר לעצמך עד כמה. אני בכלל הפסקתי לחלום. אתה לקחת איתך את כל הדברים והשארת אותי פה לבד לחכות לך, לאהוב אותך, להתגעגע אליך. לחפש אותך בין החיילים במדים ולקוות שאולי אתה אחד מהם. או לראות איזה בחור חסון וחתך מאחור, לרוץ לעברו כי הוא דומה לך מאחור ואז כשאותו בחור מסתובב להבין שזה בעצם לא אתה... אתה לא יכול לתאר לעצמך עד כמה אתה חסר לי, זה כאב שלא עובר לי אפילו עם הזמן. אני רוצה להגיד לך שבן אדם שאמר שהזמן עושה את שלו, הזמן מרפא פצעים וכאבים, או שהכאב עובר עם הזמן. אותו האדם הוא שקרן פטלוגי אחד גדול שלא חי כנראה במציאות. אני רוצה להגיד לך שהזמן לא מרפא פצעים אלא הוא עושה אותם יותר עמוקים ויותר כואבים, והזמן לא עושה את שלו אלה הוא רק עושה יותר כואב.

כאשר אני באה אליך להר הרצל אני כל הזמן חושבת על דרכים איך אפשר להוציא אותך משם, להחיות אותך, ולהחזיר אותך אלי. האבן הקרה שמונחת עליך כל כך לא מתאימה לך, כל כך לא מה שאתה, זה בדיוק ההפך הגמור ממך... אני כל כך רוצה שתבוא סוף סוף הביתה והכאב יעבור לי ותגיד לי שכל זה היה חלום בלהות ועכשיו אני יכולה להתעורר ממנו. כי אתה כבר פה, אתה כבר לידי, ואני כבר עוד הפעם בטוחה, שהכל יהיה בסדר והכאב תכף יעבור. אבל משום מה זה לא קורה... אתה לא בא והכאב רק גודל עם כל יום, עם כל שעה, עם כל דקה, עם כל שניה.

הלב והראש לא רוצים להאמין, מסרבים לקבל את העובדות אבל המציאות מתנפצת לי בפנים ומכריחה אותי כל הזמן להיתקל בה. והמציאות היא מכוערת מאוד, שחורה, בור בלי תחתית, מנהרה שאין שם קצה אפילו מאוד קטן של אור, אלה רק חושך יותר ויותר...

חסר לי מאוד כשאנחנו יושבים ביחד צוחקים, משחקים, מתערבים, רואים ביחד כדורגל ואני כל שניה שואלת אותך את כללי המשחק ואת שמות השחקנים ואת מספר החולצה שלהם, מציקים אחד לשני.

שאתה מחבק אותי חזק, חזק אני כבר מתחילה לצעוק שאתה מכאיב לי ואתה מחייך את החיוך המקסים שלך ואומר לי "אבל את אחותי, ואני מאוד אוהב אותך, אז איך אני יכול להכאיב לך" ולא מרפה מהחיבוק שלך.

אני רוצה להגיד לך שעוד לא פגשתי אדם כל כך מיוחד כמוך. יש בכך את כל התכונות שאדם רק יכול לבקש לעצמו – החיוך המקסים והמיוחד שלך, העיניים הנוצצות שלך שכבשו את כל מי שפגשת בדרך, הגוף החסון והיפה שלך, הטוב לב שלך שהיה יכול לכבוש כל אחד והוא באמת כבש כל אדם שפגשת, הנאמנות שלך כלפי כל מי שאתה מכיר, אתה יודע לתמוך, יודע להיות בדיוק במקום כשזקוקים לך, החוכמה שלך, ועוד הרבה מאוד דברים שאין אותם בכל אדם. אני רוצה להגיד לך שאתה צדקת בזה שאמרת לי שאתה קיבלת את השכל ואני את היופי. אבל גם טעית, כי אתה קיבלת גם את השכל וגם את היופי. אתה יודע, הרבה אנשים כולל המשפחה מתרגזים עלי ואומרים לי כל הזמן "עכשיו טל לא פה אז את לא מקשיבה לאף אחד, אין מי שיאזן אותך, את עושה מה שאת רוצה, ולא מתחשבת באף אחד..." טל אני רוצה שתדע שזה נכון. פשוט אין מי שיאזן אותי כי אתה היחיד שיכול לעשות זאת, היחיד שאני מקשיבה לו, מתחשבת בו, עושה מה שהוא רוצה בלי שום ויכוחים...

כל-כך חסר לי ואני מאוד מתגעגעת לזה שהיינו מספרים הכל אחד לשני, את הסודות הכי קטנים, הכי כמוסים שלנו. כשהיינו מתייעצים אחד עם השני והיינו מקבלים עצות אחד של השני, היינו מקשיבים אחד לשני. ועכשיו אין לי את כל זה...

אתה חוץ מלהיות אח שלי, החבר הי טוב שלי, אדם הכי חשוב לי בחיים, אדם הכי אהוב עלי, אתה האח הקטן שלי. אני פשוט מסרבת להמשיך בלעדיך. אני רוצה שתחזור אלי, שתחזור לתוך חיי כדי שאני אוכל להמשיך הלאה, כי אחרת שום דבר לא אותו הדבר ולא שווה בלעדיך. אומנם עכשיו אני חיה, בעצם הגוף שלי חי אבל הנשמה שלי מתה יחד איתך, וכל מה שהיה לי מת גם יחד איתך. אין לי שום דבר עכשיו ואף אחד ומי אם לא אתה יודע זאת...

אני מאוד דואגת לך, ורוצה לדעת, רוצה שתספר לי מה קורה איתך, האם אתה מאושר? האם טוב לך?

האם אתה רעב, האם כואב לך משהו, האם אתה זקוק למשהו, האם משהו או משהו מציק לך, אני רוצה לדעת אם אתה עדיין אוהב אותי, רואה אותי, ומתגעגע אלי.

חשוב לי שתדע איפה שלא תהיה אני רוצה שתחזור להיות לידי ותחזור להיות האח הקטן שלי. בלעדיך נראה כל כך לא מציאותי לחיות בעולם הזה. אני איבדתי הכל, איבדתי אותך...

אני רוצה שתחזור כי אני לא יכולה לספר לך דברים ולדבר איתך ואתה לא עונה לי בחזרה, להגיד לך שאני מאוד אוהבת אותך ושוב אתה לא עונה בחזרה, בעצם אני מדברת איתך ומקווה שאתה שומע למרות שאתה לא עונה לי. זה לא יפה, לא פייר, לא צודק, לא הגיוני שאתה השארת אותי פה לבד, זה בכלל לא מתאים לך לעשות דבר כזה.

אלוהים נתן לי אותך ל-19 שנה ואז לקח אותך בחזרה אליו. בשנים האלה עשית אותי למה שאני היום ומי שאני היום, כי היית לצידי ולמרות הקושי לא התיאשת אלה המשכת לצעוד איתי קדימה. אתה עשית אותי המאושר שבאדם. אתה הבטחת לי שתהיה איתי עד סוף חיי שתעמוד לצידי כל הזמן. וכשדיברנו על מוות עשינו הסכם שאני אמות לפניך, כי אני יותר גדולה ממך, וכדי שזה לא יכאב לי... אבל אתה לא עמדת בהבטחה שלך...

תכננו הרבה תוכניות יחד. אחרי שתשתחרר לטוס לחו"ל, ללכת ללמוד, לעשות חתונה כפולה – כדי שנוכל להתחתן באותו יום. שאתה תתחתן עם כרמל, אתה יודע שבסופו של דבר היא תהיה אישך, ואני מאוד שמחתי תמיד שזאת היא. הבטחנו לגור בית ליד בית, לגדל את הילדים שלך ושלי יחד, להקים חברה משלנו, הבטחנו לעמוד אחד לצד השני עד הסוף, אבל לא ידענו שהסוף כל כך קרוב, זה ממש לא היה בתכנון לא שלי ולא שלך, ואתה יודע זאת טוב מאוד. טילטול יש לי עוד הרבה דברים לדבר איתך עליהם ולספר לך, בעצם אני מספרת לך ומדברת איתך כל יום, אני רק מקווה שאתה שומע אותם ומקשיב להם... אני אוהבת אותך המון, מתגעגעת אליך הרבה מאוד, לכל דבר מה שאתה... אני מבטיחה לך שאנחנו עוד ניפגש ונחזיר לעצמנו את כל הדברים החסרים, זה רק עניין של זמן...

**אני אוהבת אותך עד השמיים ובחזרה,
אני מתגעגעת אליך עד הכוכבים ובחזרה.**

יהיה זכרך ברוך.

אחותך האוהבת מאור

בן שלי ...

מה אני אכתוב...?

שאתה בן מדהים ומיוחד במינו...?

שאני אוהבת אותך ושאין לך תחליף...?

שאני לא מקבלת את העובדה שלא תחזור ... ועדיין מחכה לך ...

שאני חיה באגדה שאתה בצבא...

מה לכתוב? תגיד אתה.

אתה זוכר איך פעם שאלת אותי: "אם הייתי רע? היית ממשיכה לאהוב אותי?"

לא הייתי צריכה לחשוב לרגע, מיד קיבלת תשובה: "כן בטח – בכל מצב אתה

הבן שלי", אז הבטחת לי – לעולם לא להיות רע – ועמדת בזה, ועוד איך עמדת

בזה!

אני מדמינת שאתה חי אבל פשוט כועס עלי ולכן לא מדבר איתי, לא רוצה לראות

אותי וזה מקל עלי. אני מקבלת את זה, העיקר שאתה חי ומה שאומרים שקרה לך

זו טעות ולא עובדה!

אני משתוקקת לראות אותך, לחבק אותך, לפנק אותך ואין לי שום סיכוי לעשות

את זה.

זיכרונות, זיכרונות, זיכרונות עוברים בראש שלי ומה עם העתיד?! תגיד לי אתה

בן שלי ... שקט. לעולם כבר לא אשמע ממך קורא לי "אמא". אני רוצה לשמוע

אותך רק לדקה אחת, לדעת שאתה בחיים, ומצליח במקום שאצה נמצא בו.

אנחנו לא נתחבק ולא נדבר ולא נצחק ועוד לא, לא, לא, ולא.

אני שבורה. אני ריקה. אני בהלם מהכאב ועוד מתגעגעת. מתגעגעת, מתגעגעת,

מתגעגעת. אבל העובדה הנוראית קיימת.

בן שלי ...

בפעם האחרונה שיצאת מהבית לקחתי אותך לתחנה מרכזית. חיבקתי ונישקתי

אותך – למרות שידעתי שאתה "לא מרשה לי" ליד אנשים, שאתה "כבר לא ילד

קטן". שאתה מתבייש.

הייתה בי דאגה שלא נתנה לי להתנהג אחרת ולא יכולתי להיפרד ממך.

נשארה לי השיחה האחרונה איתך. הצעקה שלך והניתוק מיד אחריה. אחר כך לא

היית זמין ומאז איבדתי שליטה.

כשהגיעו אנשי קצין העיר להודיע לנו מה קרה לך, אני לא הבנתי מה הם אומרים. ולא הבנתי כלום חוץ מזה שאפשר לראות אותך ורק את זה רציתי לעשות. בבית חולים – חיבקתי אותך בפעם האחרונה, ניסיתי להעיר אותך אבל אתה לא הגבת לזה. דאגתי שקר לך, רציתי לקחת אותך הביתה ולא אישרו לי... גם אם המצב שלך קשה – רק תהייה איתנו, בבקשה. אני כותבת והמחשבות שלי קופצות מדבר לדבר, אני מבולבלת. היה לי מזל 19 שנה ומאז מיום ליום יותר קשה לי. אני מחכה לך, מחכה שתפתח את הדלת – תכנס ותגיד לי "אמא" ותחבק אותי למרות מה שקרה אני אמא ל – 2 ילדים. ושום דבר לא ישנה את זה. ואתה הילד הכי אהוב שלי, בטוב וברע אני איתך. כמה רצית שיהיה לי טוב, היית מוכן לתת הכל בשביל שיהיה לי טוב. בן שלי אני אוהבת אותך ומתגעגעת אליך.

אמא שלך.

פרח יפה מלא חיים
בחור צעיר גיל נעורים.
לא נדע מאיפה בא
גורל אכזר שבך פגע.
אלוקים שבמרומים מבקשים אנו ממך
תשמור עליו כאילו היה בנך.
בחור מלא שמחת חיים
ובידו שביט קסמים.
תמיד דאג לעזור לחברים.
בכל צרה אליה היו נקלעים.
תמיד כשאותך היינו פוגשים
הייתה עם חיוך על הפנים.
ובכביש עוקף יריחו נדמתה לעד
וכלבנו תמיד הייתה אחד.
איך רצת אלינו בתנועת ניצחון
ועבורנו הייתה כוכב עליון.
היית לנו חבר ואח
ואותך אנחנו לעולם לא נשכח.
תנוח על משכבך בשלום
ועלינו תשמור ממרום.

עמי ברנשטיין
ומשה אספיר